

Kasey Michaels

Sunshine 'i tüdruku romantiline vemp

Üleannetus

Triloogia 1.osa

Esimene peatükk

Päeval, mil tütreid matsid Teddy Sunshine'i, oli taevas ebatavaliselt hele ja päike ajas kollase veereva pallina laiali hommikusi pilvi ja jahedat õhku.

Jolie Sunshine mõtles päikest vaadates, kas isa oli selle ise tellinud või oli tegu saatuse järjekordse haiglase vembuga.

Eredale päevavalgusele kontrastiks meenutas haua ümber kogunenud inimgrupp **Fultoni Matusebüroo logoga sinise varjualuse** all väikest eksootiliste vareste parve. Ainsad teist värvi laigud olid inimeste kahvatud näod ja pronkskirstu kattev punaste rooside vaip.

Kui ma vedru välja viskan, taban minna nagu Kentucky Derby võitja – kaetud roosidega, suurte ja punastega! Ärge te seda unustage!

„Meil oli meeles, 'Teddy,'” sosistas Jolie ja ignoreeris ödede hukkamõistvaid pilke.

Roosid olid nad saanud tuua. Mida tütreid aga ei saanud korraldada, oli korralik politseinikule kohane matus. Mõrtsukatele sellist au ei osutatud.

Jolie kõigutas ennast tasakesi õdede vahel, kui preester viimast palvet lugema hakkas. Nad hoidsid käest kinni ja seisis vanuse järjekorras. Jade seisis Jolie paremal ja pesamuna Jessica vasakul käel. Teddy Iiri setter Rockne lamas õdede jalge ees, kaelas Iiri muustriga rätik.

Teddy Sunshine'i türed moodustasid üpris särava trio. Isa oli kutsunud neid ise poolnaljatamisi Teddy ingliteks, viidates vanale telesarjale „Charlie inglid”.

Jade sobis hästi Kate Jacksoni kehastatud rolli – ilus, peen ja alati asjalik.

Jessica oleks värskem ja lopsakam Farrah Rawcett, kellel on nii välimust kui teravat mõistust. Kuid Jessica ise oli tihti täheleandnud, et tema hambad ei olnud nii suured kui Farrah Rawcettil.

Aga Jolie? Jolie ei sobinud Jaclyn Smithi kauni, targa ja seksipiilse tegelaskujuga. Jolie oli brünett. Talle oli alati öeldud, et ta on fotogeeniline, kuid ta oli siiski uskunud suurema osa elust, et on liiga pikk, liiga peenike ja liiga kondine. Ta suu oli liiga lai, huuled liiga täidlased, juuksed liiga sirged, käed ja jalad liiga pikad.

Lõppude lõpuks oli ta suurema osa murdeest kandnud hüüdnime Hiiglane Jolie.

Alati kui ta oma märgatavalt lühemate õdede vahel seisis, tundis ta ennast Jessica peaaegu täiusliku ilu kõrval näotuna ja Jade'i kiire mõistusega võrreldes rumalana. Klassikaline keskmise lapse sündroom.

Ainult kaamerate ees tundis Jolie ennast hästi ja mitte nagu kaelkirjak graatsiliste gasellide seas. Kui tuled süttisid, kadus kogu tema kohmetus ning ta tundis, et võib olla ükskõik, kes soovib.

ÜLEANNETUS

Täna oleks ta tahtnud olla ükskõik kes, välja arvatud leinav tütar. Ta tahtis üle kõige veel kas või korra Teddy Sunshine'iga rääkida, näha, kuidas mehe lai iiri naeratus valgustab ruumi erendamalt kui ükski Hollywoodi prožektor ning tunda ennast erilise ja armastatuna.

Üle kõige tahtis ta kuulda isa naeru – naeru, mis täitis kogu maailma.

Kuid nüüd, sinise lõuendkatuse varjus, ümbritses neid külm ja ebamugav vaikus, kui arvata välja vaimuliku isa Sheehani uinutav hää ja kahe Buffalost pärit vanatüdrukst tädi nuuksumine.

Kohal oleks pidanud olema vähemalt Philadelphia politseijaoskonna auvahtkond. Orkester, ilutulestik. Lipu traditsiooniline kokkuvoltimine ja üleandmine Jade'ile, vanimale tütrele.

Kuid Sunshine'i tüdrukud pidid ajama läbi preestriga, kes polnud Teddyt tundnud ja kes asendas isa Muskiet, kes oli puhkusel Põhja-Kanada metsades, levist väljas ja teadmatu- ses sellest, et ta hea sõber ja kaardimängukaaslane oli surnud häbis.

Millest Sunshine'i matustel aga puudust ei olnud, oli press. Ajakirjanikud, telereporterid ja kõmupiltnikud.

Kohalikud reporterid olid tulnud selleks, et panna punkt Teddy Sunshine'i loole: „Endisest politseinikust saab mõrtsukas“, „Mees, kes neelas omaenda kuuli, kui oli pigistanud elu välja linnapeakandidaat Joshua Brainardi ilusast naisest“.

Ülejäänud olid kohal Jolie Sunshine'i – filmistaari – pärast. Mingu nad kõik põrgu.

Rockne kergitas ennast korraks jalule, kui preester kõigi kolme õe kätt surus ja varises siis uuesti kõhuli ning vaatas oma kurbade silmadega üles Jolie poole. Koer polnud kaks päeva mitte midagi söönud, isegi mitte siis, kui Jolie oli põran-

dale maha heitnud, koera lemmikmaius hambus ja pomisenud: „Nämm-nämm!”

Vaat see oleks alles lugu lehehaidele: „Filmistaar sööb koeramaiuseid? Televaatajate lemmiku Sunshine'i kohal kerkib hullumeelsuse kahtlus!”

Seda rahuldust ta neile ei paku! Ta saab sellest üle! Nad kõik saavad!

„See on nüüd läbi, Jolie. Aeg hüvasti öelda,” ütles Jade talle vaikselt.

Jolie kartis, et põlved veavad teda alt, kuid ta sundis ennast rahulikuks. Kui nad hauaplatsilt lahkuvad, tulevad need tööliised, kes praegu kaugemal puu all seisavad, lasevad kirstu hauda ja peidavad igaveseks tõelise päikesepaiste, mis Jolie elus seni oli. Ta polnud selleks veel valmis. „Ei, mitte veel! Palun mitte veel!”

Jade ohkas ja pigistas Jolie kätt. Jade oli vanim ja isegi nüüd, keset nende isiklikku õudusunenägu, kõige praktilisem. Tema oli jäänud Teddy juurde ja töötanud koos temaga Sunshine'i detektiivbüroos. Tema oli koju tulles isa laiba leidnud, õdedele helistanud ning rääkinud juhtunust hüsteeria ja pisarateta. Ta oli öelnud ainult: „Isa on surnud. Peate kohe süia tulema!”

„Kullake, me peame ajakirjanike vahelt läbi minema. Ainult üks viimane kord, siis saame koju minna ja püüda leppida. Eks?”

„Tule, Jolie, Jade'il on õigus,” ärgitas Jessica. „Astume neile koos vastu. Ignoreeri neid limukaid ja kui pead midagi ütlema, siis ainult: „Ei kommenteeeri.” Liigume lihtsalt otse limusiini suunas. Sa ju tead küll, kuidas see käib!”

Jolie vaatas hädiselt oma õe, blondi sekspommi poole, kes oli ajutiselt töölt kõrvaldatud, kuid teenis tavaliselt elatist uuriva

ÜLEANNETUS

püstolreporterina. „Limukad, Jess? Kas nad pole mitte sinu kolleegid?”

Jessica pööritas oma pruune silmi ja heitis pea blondide kiharate lehvides kuklasse. „Pa-luun! Mina olen tõeline tegija! Need, kes teisel pool teed seisavad, on inimkonna kõnts. Meelelahutusreporterid? Verd imevad, taldu lakkuvad limukad, see on kõik, kes nad on. Kuid me ei lase neid endale ligi, eks ju?”

Jolie noogutas. „Just nii. Andke mulle lihtsalt veel üks minut. Ainult ... ainult üks minut.”

Jessica vaatas Joliest mööda Jade'i poole, kes läks tooma kolme pikka punast roosi, mis matusetalitaja oli muretsenud. „Siin on üks igäühe jaoks. Jolie? Tule, kullake! Järgne mulle ja tee nii nagu minagi.”

„Jah, ema,” ütles Jolie ja naeratas roosi võttes esimest korda mitme päeva jooksul. Ta oli näiteja, ta suudab näidelda. Leinav tütar, kes kõnnib hauaplatsile, suudleb roosi õielehti ja asetab lille siis kirstule, mis on tegelikult tühi. Tavaline rekvisiit, osa etendusest. Ta oli mafiooso naine, kes jättis hüvasti oma gangsterist abikaasaga, kes lasti maha, kui ta oma lemmikrestoranis pastat nautis. Esimeses maailmasõjas kusagil Prantsusmaal kaduma jäänud sõduri armsam, Laredo tänavatel bandiitide küüsi langenud šerifi õde.

Roosi kirstu katvale õitevaibale asetades värises Jolie käsi vaevumärgatavalt. Ta näitles. See kõik oli üks mäng. See polnud tõelisus. Teddy polnud surnud. Ta isa polnud ...

„Oh jumal, miks ma olen selline jobu. Kaome siit enne, kui ma viimasegi mõistuseraasu kaotan!” sosistas Jolie, astus kirstust eemale ja võttis Rockne jalutusrihma kätte. Ta trügis mööda Jade'ist, kes oli olnud sunnitud asuma vestlusse ühega anonüümsetest äravahetamiseni sarnastest tädidest.

„Kuhu sul nii kiire on? Tahad nüüd kohe lahkuda, Jolie? Suurepärase mõte,” pomises Jessica ja järgnes talle. „Mina ega Jade poleks ise selle peale tulnud, sa pikajalgne toonekurg!”

„Lõuad, Barbie-nukk ja mine päästa Einstein tädide küüsis! Ma lähen ees limusiini ja püüan kaamerad teist eemal hoida.” Jolie ajas selja sirgu. Nad olid Sunshine'i tüdrukud, nad saavad hakkama!

Ükski neist polnud matuseteenistuse ajal nutnud, seda rahuldust ei pakkunud nad kellelegi. Kõik, mida Jolie tahtis, kõik, mida nad kindlasti kõik tahtsid, oli sellega ühele poole saada ning minna tagasi majja, kus Jade oli isaga elanud.

Majja, kus Teddy oli oma laua taga istunud, seinad täis elu jooksul saavutatut mälestavaid pilte ja diplomeid. Majja, kus ta oli töörelvaga oma aju välja lasknud, määrides ära kõik need fotod ja aukirjad.

Jolie heitis pilgu üle surnuaia. Pronksist hauaplaate varjas korralikult niidetud muru, mis andis paigale kena roheline pargi välimuse. Kaunis ja isegi rahulik, kui mitte arvestada kaugemal läbi surnuaia vonkleva tee ääres kõie taga tunglevat rahvasumma.

Kui ta koos Rocknega limusiini poole minema hakkas, kerkisid rahvasummast mitmed käed, mitmekümned fotoaparaadid klõpsusid, kaamerad susisesid ning välklambi sähvatused pimestasid Joliet igast suunast.

Ta suu tõmbus kuivaks. Süda peksis vihast ja valust. Ta oleks tahtnud joosta. Jolie käed tõmbusid rusikasse, ta oleks tahtnud kedagi lüüa, raputada ja nõuda, kas nad arvavad tõesti, et „üldsuusel on õigus teada” ja neil on õigus raisakotkastena matuse ümber tiirelda.

Kuid ta teadis, et peab kõndima aeglaselt, rahulikult ja sirge seljaga. Vähemalt varjasid laiad päikesepriid suuremat osa ta näost.